

Een reis naar de hoop

Welcome to the bird-flu free Philippines

Dit welkomstbericht op de luchthaven van Manilla stelde ons meteen gerust. Hoewel, we zouden volgens onze gastvrouw Zuster Marivic aan meerdere gevaren blootstaan: moord, ontvoering, in het beste geval diefstal. We kwamen er alle veertien zonder kleerscheuren vanaf, maar wel met een hoofd vol indrukken en verhalen.

Zr. Marivic is de oprichtster en directeur van de Laura Vicuña Stichting (LVS). De komende dagen zouden we verschillende centra bezoeken, zien en voelen hoe kinderen en jongeren nieuwe kansen werd geboden, hoe ze ruimte kregen om zichzelf en anderen te ontmoeten, hoe ze voor het eerst in hun leven keuzes konden maken.

De eerste week verbleven we in Manilla, een miljoenenstad waar de vreemdste voertuigen het verkeer levensgevaarlijk maken en het ademen moeilijk. Het is er nooit rustig, de skyline bestaat uit wolkenkrabbers, je vindt er uitgestrekte parken en prachtige winkelcentra, terwijl aan de overkant van de straat eindeloze sloppenwijken zich uitstrekken. 70% van de bevolking leeft er onder de armoedegrens.

In die chaos bieden de zusters van Don Bosco met de Laura Vicuña Stichting een reis naar de hoop aan voor honderden straatkinderen. Via straathoekwerk en drop-incentra bereiken de zusters twee doelgroepen: werkende kinderen die nog thuis wonen en kinderen die, om verschillende redenen, nergens meer terecht kunnen. Het straathoekwerk vindt plaats in de wijk 'Pasay'. Elk weekend trekken de zusters, vergezeld door VIDES-vrijwilligers, de straat op om met ongeveer 300 kinderen te spelen. Naast spel en dans wordt er aandacht geschonken aan lezen, schrijven, rekenen en catechese.

De zusters namen ons mee naar de wijk. Niemand van ons had zich in kunnen beelden waar we terecht zouden komen. Een ingenieuze constructie van planken en palen onder een brug en langs een riool huisvest zo'n 7000 mensen. Ze leven in piepkleine hokjes boven en naast elkaar. Kinderen, huisdieren en insecten krioelen in het donker dooreen. Elektriciteit wordt afgetapt, de draden hangen losjes aan de plafonds. Maar overall is het netjes, en elk hokje is zo gezellig mogelijk ingericht: foto's aan de muur, vinyltje op de grond.

De drop-incentra maakten een diepe indruk. Dit zijn huizen met een heel lage drempel. Kinderen en jongeren uit de wijk zijn welkom. De werking houdt het midden tussen speelpleinwerk en het patronaatswerk van weleer.

Toen we toekwamen in Tondo drop-in, dansten de leerlingen van de beroepsopleiding op de nieuwste hit 'Pinoy Ako' (ik ben Filippino, en ben er trots op). Onmiddellijk werden we meegesleurd op de dansvloer, ook al slaagden we er niet echt in de Filippijnse 'moves' te evenaren. Tussen de jongeren door speelden de kinderen uit de wijk. Zij komen hier na de

school of werk en leren er lezen of schrijven. Ze krijgen een warme maaltijd of hulp bij hun huiswerk.

Het bezoek aan Santa Mesa drop-in was onvergetelijk. De kinderen hadden een volledig programma voor ons voorbereid. Straatjochies toonden hun beste danskunsten. Netjes opgedirkte meisjes, begeleid door jonge drummers, vormden een majorettenkorps dat met gemak enkele prijzen in de wacht zou kunnen slepen. We keken toe met open mond, velen onder ons met een krop in de keel.

Een brug naar de toekomst

Het Laura Vicuña Technology Centre (LVTC) biedt een honderdtal jongeren nieuwe toekomstperspectieven. De leerlingen van de technologie-afdeling waren druk in de weer transistorradiootjes ineen te puzzelen. Een jongen vertelde ons hoe hij deze opleiding combineert met de zorg voor zijn ouders, broers en zussen. In een andere klas maakten de secretariaatsleerlingen huiswerk. Na een opleiding van 10 maanden lopen de leerlingen een jaar stage in een bedrijf. Een uitstekende springplank naar een job.

We werden onthaald met gegiechel dat al snel omsloeg in een gulle lach, dans en zang. Geen enkele leerling vond het erg na te blijven. Het gebouw is niet meer dan wat stenen en cement. Maar de vriendschap, de hoop, de liefde die tussen de muren leeft, die blijft ons altijd bij.

Meisjes die misbruikt werden, meestal in familiale kring, krijgen opvang in het centrum van Cubao. De 22 meisjes die er momenteel verblijven zijn hartverwarmend. Slechts op een onbewaakt moment zie je de gekwetste blik in hun ogen. De meeste onder hen zijn verplicht tegen hun vader te getuigen, wetende dat ze hiermee hun moeder, broertjes en zusjes de enige kostwinner ontnemen. Een loodzwaar dilemma voor deze kinderen, van wie de jongste net 7 werd. 'We will miss you and we will pray for you!' hoorden we bij het afscheid. Zij voor ons bidden! Wat een omgekeerde wereld.

Een reis naar de hoop, een betere ondertitel kan de Laura Vicuña Stichting niet krijgen...

Eén van de deelnemers schreef: 'Hoe Don Bosco als een zacht briesje het hart zo kan verwarmen werd ons hier VOELBAAR gemaakt. We vergeten vast veel maar enthousiasme leef je, dat pen je niet, mail je niemand, blaas je enkel door. Zoals een stukje houtskool op kan lichten wanneer je er zacht over blaast.'

We verzamelen en brengen onze dromen mee

Op 8 januari zochten we rustiger oorden op, Mindanao, het meest zuidelijke eiland. Het was een verademing weg te zijn uit de drukte, weg van de ondraaglijke kloof tussen arm en rijk. In

Davao konden we weer ademen, en dan liefst boven op het dak van onze jeepney. Deze tot minibus verbouwde jeep bracht ons naar de verschillende projecten van Farmcoop, een NGO die door Broederlijk Delen gesteund wordt. Farmcoop ondersteunt bananenboeren die zich verenigen in coöperatieven. Niet zelden schoppen ze daarmee tegen de schenen van multi-nationals, die hierop soms gewelddadig reageren. Voor ons nooit meer Chiquita.

Een prachtig voorbeeld van een coöperatieve kregen we in het dorpje Sibulan. Op de flanken van Mount Apo, de hoogste berg van de Filippijnen, kweken de inheemse boeren volledig biologische bananen. Dit is een proces van vallen en opstaan. Maar terwijl ze twee jaar geleden nog afhankelijk waren van overlevingslandbouw, maken ze nu winst.

En in onze dromen

Zijn we verenigd

En sterk

Zoals

Nu

(Gebaseerd op een gedicht over Farmcoop)

tekst: Maud Bonte